

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון ראש השנה תשפ"ז "תשית לראשו עטרת פז"

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז תורמז

<https://www.toremez.org>

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7IH0js19bumlHE?usp=sharing>

קישור לקרן הצדקה של סוד החשמל עבור למעלה מ 1400 משפחות

<https://www.matarapro.net/nedarimplus/online/?mosad=7007483>

הקשר בין קרן השופר לקרן קיימת לעולם הבא ולקרן וחומש.

מוֹבָא בְּשֵׁעַר מַאֲמָרֵי רִשְׁב"י לְהַאֲרִיץ ל' (ע' סו, וכעין זה בלק"ת ישע"י) דַּע כִּי לְכָל אָדָם יֵשׁ שְׁנֵי בְּחִינּוֹת נִשְׁמָה, הָאֶחָת הִיא נִשְׁמָה פְּנִימִית שֶׁבְּתוֹךְ גּוּף הָאָדָם, וְהַשְּׁנִיָּה הִיא בְּבִחִינַת צֶלֶם הַנִּקְרָאת אֹר מְקִיף, וְעוֹמֶדֶת בְּבִחִינַת צִנּוֹר אֶחָד עַל רֹאשׁ הָאָדָם שֶׁיָּכוֹל הָאָדָם לַעֲלוֹת לְמַעְלָה עַל יְדֵי הַנִּשְׁמָה הַהִיא, וְכֹאשֶׁר חֹס וְשָׁלוֹם הַנִּשְׁמָה הַפְּנִימִית חוֹטֵאת יוֹרֶדֶת מֵעֵט מֵעֵט לְמַטָּה, וְנִכְנָסֶת לְתוֹךְ הַקְּלָפוֹת כְּפִי עֶרֶךְ עֲוֹנוֹתָיו, וְכֹאשֶׁר יִשְׁלַם לְהִיּוֹת רָשָׁע גָּמוֹר אֲזִי תֵּרֵד כָּל הַנִּשְׁמָה כָּלָה לְתוֹךְ הַקְּלָפוֹת, וְאֲזִי תִצְטָרֵף הַנִּשְׁמָה שֶׁבְּסוֹד צֶלֶם מְקִיף לִכְנֹס בְּפְנִימִיּוֹת הָאָדָם וְנִשְׁאָר בְּלִי צֶלֶם עַל רֹאשׁוֹ. וְזֶהוּ סוֹד "וְנִכְרַתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא", כִּי נִכְרַתָּת מִן הָאָדָם וְיוֹרֶדֶת לְתוֹךְ הַקְּלָפוֹת. מֵה שְׁאִין כֵּן הַצָּדִיק יֵשׁ לוֹ תֵּרֵין נִשְׁמָתֵין. נִרְאֶה דֶּהֱאֹר מְקִיף הַזֶּה הוּא הַחֲצִי שֶׁל הַחֲסִדִּים שֶׁל אָדָם זֶה שֶׁנִּשְׁאָרִים לְמַעְלָה בְּבִחִינַת מְקִיף, כְּפִי שֶׁנִּבְאָר לְקַמֵּן עַל עֲמוּד הָעֵנָן, שֶׁהַחֲסִדִּים הֵם בְּבִחִינַת מְקִיף, וְכִשְׁאֲדָם חוֹטֵא חֲצִי זֶה נִכְנָס בְּפְנִימִיּוֹתָיו. וְזֶה הָעֵנָן שֶׁל הַכֶּרֶת שֶׁנִּכְרַת מִחֲצִי שִׁכְרוֹ שֶׁמִּידָע עֲבוּרוֹ לְעוֹלָם הַבָּא. וְזֶה לְשׁוֹן הַסֵּפֶר 'אֶגְרָא דְכָלָה' (רנ"ד): **תִּקְרָא הַנִּשְׁמָה שְׁתֵּי חֲצָאֵי צוּרוֹת חֲצִיָּה לְמַעְלָה וְחֲצִיָּה לְמַטָּה. וְרֹאִים שֶׁחֲלָקֶת הַנִּשְׁמָה הִיא חֲצִי חֲצִי מִמֶּשׁ. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר 'בְּנֵי יִשְׁשָׁכָר' (אדר ב) שֶׁב' פְּעָמִים מַלְכוּת בְּגִימָטְרִיָּא עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁעוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם הוּא הַזְּהִירוֹת שֶׁלֹּא לְהִכְנֹס בְּחֲצִי הָעֲלִיוֹן שֶׁל הַמַּלְכוּת.**

מצינו במשנה (פאה א, א) **אלו דברים שאדם אוכל פרותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא. כבוד אב ואם, וגמילות חסדים, והבאת שלום בין אדם לחברו ותלמוד תורה כנגד כלם.** מובא בספר 'מאור ושמש' (סוכות) **קרן** הוא לשון זריחת אור, כמו "כי קרן עור פניו", "ראם" לשון גבה, ורומז שהוא מושך אור השפעה ממקום גבה הוא הי"ד משם הו"ה שהוא ראשית חכמה. ורואים ש**קרן** מסמלת את האורות העליונים שמאירים מעל ראשו של אדם, בבחינת הצלם העליון שמסמל את החצי העליון המקיף, והאריז"ל קורא לזה **צנור אחד** שזה ממש בחינת **קרן שיוצא מהראש** כי **הקרן** הוא **צנור**, לכן המשנה אומרת שה**קרן קיימת לעולם הבא**, כי היא מסמלת את החצי העליון ששמור לצדיקים לעולם הבא, מה שאין כן רשעים שחוטאים ואוכלים את החצי העליון בעולם הזה הם בבחינת **מכליא קרנא** שזה **נזקי השן** שמסמלת את החטאים כדבארנו במאמר 'סוד השינים'. וכללות החטאים שנרמזים בנזקי **שן** בגימטריא **קרן** גורמים לכלות את הקרן של האדם בבחינת **מכליא קרנא** שאוכל את החצי העליון בעולם הזה. וביתר עומק נראה דזה גופא הטעם שהשכר הבסיסי נקרא **קרן**, והרווחים שצומחים כל שנה מחדש נקראים **פירות**, כי **הקרן** שיוצאת מראש הבהמה מסמלת את אור המקיף של צלם האדם שהוא **אור בסיסי** שאסור להנות ממנו בעולם הזה, רק מפירותיו, והוא שמור לעולם הבא, לכן השכר הבסיסי נקרא **קרן** ששם מקום השכר הבסיסי של האדם. והפירות שאוכלים בעולם הזה הם בבחינת החצי התחתון שמיועד לעולם הזה.

מובא בספר 'אמונת עתיד' (מועדים ג' ע' קי) **כתבו ספרי החכמה שפשעלה בוצונו יתברך לברא העולם, צמצם כביכול הקדוש ברוך הוא את האור אין סוף, ונתנהו מקום חלל, כדי שיהיה מקום לבריאת העולם, ובחלל הזה המשיך הקדוש ברוך הוא בתוכו אור חדש, ובזה יש לומר טעם חדש למה תקיעת שופר צריך להיות דוקא בשופר דהינו בקרנות החלולים, לפי שבראש השנה היה בריאת העולם, ובכל שנה ושנה הימים האלה נזכרים ונעשים, וכשמסתלק החיות של השנה שעברה זהו כמו צמצום, ונתנהו מקום חלל לבריאת השנה החדשה, וצונו הקדוש ברוך הוא לתקע בשופר שהוא מקום חלל, ועל ידי התקיעה אנחנו מפיחים במקום החלל רוח חדש ועל ידי זה אנו מעוררים גם למעלה שהקדוש ברוך הוא גם כן ממשיך אור חדש בתוך החלל, וכן בראש השנה נברא אדם הראשון וביום הזה נפח בו הקדוש ברוך הוא נשמת חיים, ועל ידי שאנו תוקעים בשופר ואנחנו מפיחים בו מרוחנו, הקדוש ברוך הוא מפיח בנו כביכול אור אלקי חדש, ואנחנו נעשים כברייה חדשה. ורואים שהשופר מפיח את הנשמת חיים שהיא הבסיס ועצם החיים של השנה החדשה, וכן משמע מהגמרא (ר"ה טז.) שתקיעת שופר באה לעורר את מהותו של יום שה' בורא את העולם מחדש ומפיח חיים בכל הנבראים ומולך עליהם: **תניא** רבי יהודה אומר משום רבי עקיבא, מפני מה אמרה תורה הביאו עמר בפסח מפני שהפסח זמן תבואה הוא, אמר הקדוש ברוך הוא הקריבו לפני עמר בפסח, כדי שתתברך לכם תבואה שבשדות. ומפני מה אמרה תורה, הביאו שתי הלחם בעצרת, מפני שעצרת זמן פרות אילן הוא אמר הקדוש ברוך הוא הקריבו לפני שתי הלחם**

בַּעֲצֶרֶת כְּדִי שְׂיִתְּבָרְכוּ לָכֶם פְּרוֹת שְׂבָאִילָן. וּמִפְּנֵי מָה אָמְרָה תוֹרָה נִסְכּוֹ מִיָּם בְּחָג אֲמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, נִסְכּוֹ לִפְנֵי מִיָּם בְּחָג, כְּדִי שְׂיִתְּבָרְכוּ לָכֶם גִּשְׁמֵי שָׁנָה, וְאֲמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אָמְרוּ לִפְנֵי מַלְכוּיּוֹת זְכוּרוֹת וְשׁוֹפְרוֹת בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה. מַלְכוּיּוֹת כְּדִי שְׂתַמְלִיכוּנִי עֲלֵיכֶם. זְכוּרוֹת כְּדִי שְׂתֵּבֵא זְכוּרוֹתֵיכֶם לִפְנֵי לְטוֹבָה, וּבִמָּה בְּשׁוֹפֵר. וְהִרִיטֵב"א שֵׁם מִבְּאֵר שֶׁהַמִּילִים בְּמָה בְּשׁוֹפֵר עוֹלִים גַּם עַל מַלְכוּיּוֹת וְגַם עַל זְכוּרוֹת. וְשׁוֹב רֹאִים שֶׁתְּקִיעַת שׁוֹפֵר בִּקְרֵן מַעֲוֹרֶת אֶת הָאוֹר הַבְּסִיסִי שֶׁל הַחַיִּים עֲצָמָם שֶׁל הַשָּׁנָה הַחֲדָשָׁה, וְזֶה בַּחֲנִינָת קֶרֶן שֶׁמִּסְמַלֶּת אֶת הַשֹּׁכֵר הַבְּסִיסִי וְאֶת עֵצָם אֹר הַנִּשְׁמָה שֶׁל כָּל הַבְּרִיאָה.

וְכֵן נִרְאֶה לְבֹאֵר לִפִּי זֶה מְדוּעַ קֶרֶן שֶׁל שׁוֹר תָּם שֶׁהַזִּיקָה מִשְׁלֹמֶת חֲצִי נֶזֶק מְגוּפּוֹ וּמוֹעֵד מְשָׁלֵם נֶזֶק שְׁלָם. דִּקְרֵן מִסְמַלֶּת אֶת הַחֲצִי הָעֶלְיוֹן, וְרַק בְּשׁוֹר מוֹעֵד שֶׁפָּגַם אֶת הַחֲצִי הָעֶלְיוֹן יִשְׁלַם נֶזֶק שְׁלָם כִּי כִּבְר הוֹרִיד אֶת הַחֲצִי הָעֶלְיוֹן לַחֲצִי הַתַּחְתּוֹן כְּמוֹ הַרְשָׁעִים שֶׁמַּכְלִים אֶת הַקֶּרֶן כְּדִלְעִיל, מָה שֶׁאֵין כֵּן שׁוֹר תָּם הוּא פָּגַם רַק בַּחֲצִי הַתַּחְתּוֹן שֶׁל הַנִּשְׁמָה שֶׁמֵּאִיר בְּגוֹף, לִכֵּן הוּא מִשְׁלָם רַק חֲצִי נֶזֶק וְרַק מְגוּפּוֹ. וְכֵן מְצִינוּ בַּמִּשְׁנָה (כְּתוּבוֹת ק"ז): **מִי שֶׁהִלֵּךְ לְמִדְיָנָת הַיָּם וְעָמַד אֶחָד וּפְרָגַס אֶת אִשְׁתּוֹ וְכו', אָמַר רַבִּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי, יָפָה אָמַר חֲנוּן, הִנִּיחַ מַעוֹתָיו עַל קֶרֶן הַצִּבִּי.** נִרְאֶה דִּישׁ כָּאֵן רַמְזֵי שְׂאָדָם זֶה הַרְוִיחַ בְּזֶה שֶׁעָשָׂה צִדְקָה בְּמִמוֹנוֹ, הִנִּיחַ מַעוֹתָיו עַל קֶרֶן חוּט, הַצִּבִּי הַמְּסַמֵּל אֶת הַיָּסוֹד, דִּצְדָקָה מְקַשֶּׁרֶת אֶת הַמָּמוֹן לַצִּדִּיק יָסוֹד שֶׁמַּעֲלָה אֶת הַמָּמוֹן לְמַעֲלָה לְבַחֲנִינָת קֶרֶן שֶׁמִּסְמַלֶּת אֶת הַחֲצִי הָעֶלְיוֹן.

מובא ב'אליה רבא' שמצות סוכה היא כנגד מה שבני ישראל ישבו בסוכות במלחמת סיחון ועוג: (א"ח תרכ"ה, א) **הרוקח** כתב כשצרו על ארץ סיחון ועוג ועל כרכים שבארץ כנען אז ישבו בסוכות, וזה "למען ידעו דורתיכם". וכן מובא ב'חתם סופר' (תורת משה ויקרא כג, מג) **"כי בסוכות הושבתי את בני ישראל"**, עיין סוכה פלוגתא דכי בסוכות קאי על ענני כבוד שהיו מקיפין ישראל במדבר כל ארבעים שנה, וחד אמר על סוכות שעשו ישראל במלחמת סיחון ועוג ונצחו המלחמה, נראה לעניות דעתי דאלו ואלו דברי אלהים חיים כי העיקר שהוא זכר לביאת הארץ שתחלתו מלחמת סיחון שיצאו ממחנה וישבו בסוכות למלחמה, אך אלולי שישבו בענני כבוד כל מ' שנה רק היו יושבים בסוכות כשאר הולכי מדבריות לא היה היכר ושום שינוי במה שעשו סוכות למלחמת סיחון, אך יען יצאו מסוכת ענני כבוד שבמחנה ועשו להם סוכות למלחמה על כרחך היה היכר על ידי סוכות ענני הכבוד שקדמו להם. ושמעתי מהרה"ג ר' משה שכטר שליט"א שהמילים בפסוק: (דברים א, ד) **"בַּעֲשֶׂתְּוֹת בְּאֶדְרָעִי"** אותיות **ע"ת ש"ב בדר"ת ערא"י**. כי שם היתה מלחמת סיחון ועוג שישבו בסוכות, ושם שרש מצות סוכה. וכן עשתרות באדרעי נקראים עשתרות קרניים, כמובא ברש"י (דברים א, ד) **"באדרעי" שם המלכות**. "עשתרות" הוא לשון צוקין וקושי כמו עשתרות קרניים, ועשתרות זה הוא עשתרות קרניים שהיו שם רפאים שהכה אמרפל שנאמר "ויכו את רפאים בעשתרות קרניים" ועוג נמלט מהם והוא שנאמר **"ויבא הפליט"**, ואומר **"כי רק עוג מלך הבשן נשאר מיתר הרפאים"**. ומצינו קשר בין עשתרות קרניים לסוכות, כמובא בגמרא (סוכה ב.) העושה סוכתו בעשתרות

קרנים הכי נמי דלא הוי סוכה. ונראה לבאר מדוע שרש מצות סוכה התחילה מעשרות **קרניים** כי מצות סוכה היא המשך הארת ה**קרניים**, היינו השופרות של ראש השנה, כפי שרואים בסדור הרש"ש שמצות סוכה משלימה את נסירת השופר של ראש השנה וממתיקה את הדינים. וכן סיחון מלך האמורי הוא מלשון אמירה ודיבור, ועוג מלך הבשן הוא בסוד ה**שיניים** שמיועדים לאכילה, יוצא שסיחון ועוג הם כנגד שיחה ואכילה שהם המצות שעושים בסוכה. כמובא ב'משנה ברורה (תרלט, ב) **וכן אם ירצה לספר עם חבירו יספר בסוכה.**

מצינו בגמרא (ע"ז ג:) שצאמות העולם לעתיד לבא מבעטין במצות ספה: אומר להם הקדוש ברוך הוא, **מצוה קלה יש לי וספה שמה לכו ועשו אותה, מיד כל אחד ואחד נוטל והולך ועושה ספתו בראש גגו והקדוש ברוך הוא מקדיר עליהם חמה בתקופת תמוז, ומיד כל אחד ואחד מבעט בספתו ויוצא, שנאמר "ננתקה את מוסרותימו ונשליכה ממנו עבותימו".** והאמר רבא מצטער פטור מן הספה, נהי דפטור בעוטי נמי מי מבעיטו, מיד הקדוש ברוך הוא יושב ומשחק עליהם שנאמר **"יושב בשמים ישחק"**. אמר רבי יצחק אין שחוק לפני הקדוש ברוך הוא אלא אותו היום בלבד. ושמעתי מהרה"ג ר' א. י. שליט"א שנקדתי ההבדל בין יהודי לגוי היא שהגוי עושה רק עבור השכר, וכשהוא רואה שאין שכר הוא מבעט, והיהודי אף שמעריבים לפעמים מחשבות שלא לשמה, יש נקדה פנימית של לשמה, וגם כשרואה שאין שכר אינו מבעט ושמח במצוה שעשה. ומבואר לדברינו שמצות סוכה קשורה עם קרן השופר של ראש השנה, ממילא היא היא קשורה גם אם קרן השכר ששמור לעולם הבא, לכן כשהגויים יבואו לבקש שכר בעולם הבא, ה' ינסה אותם במצוה זו שהיא בסוד הקרן של השכר, לראות אם רוצים אותה או שמבעטים בה כשקשה להם.

מובא ברמב"ן (ויקרא כג, כח) יזכיר בימים הנזכרים "עצם היום", כי הענין בהם בעצמם לא בדבר אחר נוסף בהם, שהוא הקרבנות אשר יקריבו בהם וכן אמר אונקלוס, בקרן יומא הדין, בקרנו של יום בגופו וכחו, מלשון **"וכל קרני רשעים אגדע", "מגני וקרן ישעי",** כי בעבור שהכוח בקרנים יקראו גוף הדבר קרנו, ובלשון חכמים משלם את הקרן ואינו משלם את החומש. ורואים שכיון שכח הבהמה בקרניה, לכן הקרנים מסמלים את גוף הבהמה ששם כוחה, ולכן בממון נאמר קרן וחומש וכל כיוצא בזה, כי הקרן מסמל את גוף הדבר בעצמו ששם כוחו העצמי.

ברית חורב וברית ערבות מואב וברית הר גריזים והר עיבל

מצינו במדרש (ספרי ראה נא) "לא תבשל גדי בחלב אמו" למה נאמר ג' פעמים כנגד ג' בריתות שכרת הקב"ה עם ישראל אחת בחורב ואחת בערבות מואב ואחת בהר גריזים ובהר עיבל. וכן מצינו בגמרא (ברכות מח:) **פלימו אומר**

צריך שיקדים ברית לתורה שזו נתנה בשלש בריתות וזו נתנה בשלש עשרה בריתות. ומבאר רש"י: תורה נתנה בשלש בריתות בשלשה מקומות נתנה תורה לישראל בסיני ובאהל מועד, ובהר גרזים, ובערבות מואב, ובכל אחד נכרתה ברית, כדתניא במסכת סוטה ארור בכלל וארור בפרט וכו', וכן באהל מועד שנאמר "אלה דברי הברית אשר צוה ה' את משה לכרות את בני ישראל בארץ מואב מלבד הברית אשר כרת אתם בחורב", וכתוב "ושמרתם את דברי הברית וגו'". ומובא בספר 'מעדני יו"ט' (ברכות) פירש"י בג' מקומות נתנה תורה לישראל בסיני באהל מועד בהר גרזים ובערבות מואב. ונראה לי דלשון מסורס הוא, וגרסינן בערבות מואב קודם בהר גרזים, וסיני ואהל מועד חדא מילתא היא שבשנה אחת היה, והכי איתא בסוטה תנו רבנן ברוך בכלל ברוך בפרט וכו', וכן בסיני, וכן בערבות מואב שנאמר "אלה דברי הברית אשר צוה ה'", ופירש"י בתר קללות וברכות כתיב "מלבד הברית וגו'", אלמא כברית ערבות מואב בברכות וקללות כן ברית בחורב, ודהר גרזים ודהר עיבל לא איצטריך לאתויי קרא דעלה קאי ובה איירי, וכתבו בג' בריתות אלה דברי הברית מלבד הברית אשר כרת אתם בחורב ובפרשת אתם נצבים "לעברך בברית". ושמעתי קושיא מהרה"ג ר' דניאל פואה שליט"א שבברית בין הבתרים וכן בברית חורב רואים שיש דברי הברית ויש מעשה הברית, היינו דברי הברית שה' אמר לאברהם בברית בין הבתרים "ועבדום וענו אותם וגו'", ומעשה הברית לקחת עגלה משלשת ועז משלשת ואיל משלש וגו' כל המעשה שהיה שם, וכן בברית חורב היה דברי הברית שהם עשרת הדברים שנכתבו על לחות הברית, ושאר הדברים שנאמרו בסיני, והיה מעשה הברית שמשה לקח חצי הדם ושפך על המזבח וחצי הדם הזה על העם וכו', מה שאין כן בברית ערבות מואב מוזכר דברי הברית הברכות והקללות ולא מוזכר שהיה מעשה ברית. ואם נאמר שמעשה הברית היה בהר גרזים והר עיבל, הרי רואים מחז"ל שהבאנו ששם היתה ברית שלישית, ועוד קשה שבהר גרזים והר עיבל לא מוזכר כלל בפסוקים המילה "ברית" ומדוע חז"ל ראו את מה שהיה שם כברית שלישית.

ונראה לבאר שהברכות והקללות עצמם הם מעשה הברית של ברית ערבות מואב, וגם של ברית הר גרזים והר עיבל שאף שלא מוזכר שם ברית בפסוקים, כיון שיש ברכות וקללות הם עצמם מעשה ברית, שמתקיים בכל רגע אם שומרים את התורה מקבלים ברכה, ואם ההיפך חס ושלוש מקבלים קללה, שאין לך ברית וקשר יותר גדול מזה שאדם מבין שכל מעשה שהוא עושה יש לו משמעות מיידית של ברכה וקללה בגלל שהוא קשור בברית לבורא ולא יכול לעשות מה שרוצה, היינו שאם יעשה מה שה' רוצה יקבל ברכה ושפע ובריות וכו', ואם ההיפך אז חס ושלוש ההיפך, הדבר הזה אין לך ברית וקשר יותר חזק שמחבר את האדם לקב"ה.

על פי זה נראה לבאר את הפסוקים של ברית ערבות מואב: (דברים כח, טו) **"אלה דברי הברית אשר צוה ה' את משה לכרות את בני ישראל בארץ מואב מלבד הברית אשר כרת אתם בחורב וגו', ושמרתם את דברי הברית הזאת**

ועשיתם אתם למען תשפילו את כל אשר תעשון וגו', אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל: טפכם נשיכם וגרד אשר בקרב מחניד מחטב עציך עד שאב מימך: לעבדך בברית יהוה אלהיך ובאלתו אשר יהוה אלהיך פרת עמך היום: למען הקים אתך היום לו לעם והוא יהיה לך לאלהים כאשר דבר לך וכאשר נשבע לאבתך לאברהם ליצחק וליעקב: ולא אתכם לבדכם אנכי פרת את הברית הזאת ואת האלה הזאת: כי את אשר ישנו פה עמנו עמד היום לפני יהוה אלהינו ואת אשר איננו פה עמנו היום". ורואים שכריתת הברית בערבות מואב היתה גם לאלו שנצבים שם, וגם לאלו שיבואו בדורות הבאים. ולכאורה איך אפשר לכרות ברית עם הדורות הבאים שעדיין לא שם. ואותו שאלה בברית חורב כתוב: (דברים ה, א) "ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אלהם שמע ישראל את החקים ואת המשפטים אשר אנכי דבר באזניכם היום ולמדתם אתם ושמרתם לעשתם: יהוה אלהינו פרת עמנו ברית בחרב: לא את אבותינו פרת יהוה את הברית הזאת כי אתנו אנחנו אלה פה היום כלנו חיים". ולכאורה איך אפשר לומר שהברית נכרתה גם אם אלו שיבואו בדורות הבאים, ומבואר לדברינו כיון שמעשה הברית הוא הברכות והקללות שיבואו בעתיד, ממילא זה ברית שעומדת לעד ונכרתת עם כל יהודי בכל הדורות, מהרגע שנולד הוא נכנס לברית שמחייבת אותו לבחון כל מעשה שעושה על פי תורה, אחרת הוא מביא על עצמו ברכה או קללה מכח הברית והקשר שנכרת גם איתו ומחייבת אותו. וכמו שבברית ערבות מואב נאמרו הברכות והקללות בפרשת כי תבוא ואילך, גם בברית חורב נאמרו הברכות והקללות בפרשת בחוקותי, וכמו שכתוב שם בסיום הקללות: (ויקרא כו, מו) "אלה החקים והמשפטים והתורות אשר נתן יהוה בינו ובין בני ישראל בהר סיני ביד משה". ורואים שהברכות והקללות של פרשת בחוקותי נאמרו בברית חורב. וכן בברית הר גריזים והר עיבל נאמרו הברכות והקללות ואין לך מעשה ברית גדול מזה, והם גופא דברי הברית אף שלא נאמר שם הלשון ברית, כי הם עצמם מציאות הברית החזקה ביותר שרק שייך.

וכן שמעתי מהרה"ג ר' דניאל פואה שליט"א על מה שנאמר בקללות של פרשת בחוקותי (ויקרא כו, כה) "חרב נקמת נקם ברית" מרמז על ברית חורב. וכן המילים "ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם" נאמרו רק פעמיים בכל התורה, פעם אחת בברית חורב: (דברים ה, א) "ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אלהם שמע ישראל את החקים ואת המשפטים אשר אנכי דבר באזניכם היום ולמדתם אתם ושמרתם לעשתם: יהוה אלהינו פרת עמנו ברית בחרב". ופעם שנייה בברית ערבות מואב: (דברים כט, א) "ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אלהם אתם ראיתם את כל אשר עשה יהוה לעיניכם בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו: המסות הגדולות אשר ראו עיניך האתת והמפתים הגדולים ההם וגו', ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם למען תשפילו את כל אשר תעשון". ומבואר לדברינו שבשני בריתות אלו נכללו כל ישראל כפשוטו עד סוף כל הדורות, לכן נאמר בהם "אל כל ישראל".

מובא בספר 'ישועות משיחו' לאברבנאל (ח"ב עיון רביעי פ"א) מה שאמר הנביא ירמיהו "הנה ימים באים נאם ה' וכתתי את בית ישראל ואת בית יהודה ברית חדשה". אין הכוונה בזה שיתן להם תורה חדשה, אלא שיכרות להם ברית הקיום והשבועה על שמירת התורה שהיתה בידם, והוא אמרו "לא כברית אשר כרתי את אבותם ביום החזיקי בידם להוציאם מארץ מצרים", רוצה לומר שלא תהיה הברית כברית אשר כרתי את אבותם על שמירת התורה בחורב ובערבות מואב אשר הם הפרו אותו ברית, ובעבור זה אנכי בעלתי בם והבאתי אותם בגלות, אמנם זאת הברית אשר אכרות את בית ישראל עתה לא תהיה כן רוצה לומר שלא תבא לידי הפרה וביטול, לפי שענין אותו ברית יהיה שהתורה אשר כבר נתתי להם בסיני שעד הנה היתה אצלם מצות אנשים מלומדה ומן השפה ולחוץ ועתה תכנס בקרבם ועל לבם תהיה נכתבת, כי יבטל לב האבן מבשרם באופן שלא יחפצו עוד לבטל התורה ומצותיה אבל תמיד יהיו לי לעם ואני אהיה להם לאלקים. ולהיות השפע ההוא מאהבת התורה והתחזקות בה מגיע אליהם בדרך נסיי, לכן "לא ילמדו עוד איש את רעהו ואיש את אחיו לאמר דעו את ה' כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם". ורואים שלעתיד לבא תהיה ברית חדשה, שהיא בעצם אותה ברית שהיתה בידם, אלא שלא יוכלו להפר אותה יותר, כיון שהקשר והברית יהיו של אהבה ותענוג שהתורה תהיה חקוקה בליבם של ישראל, ואף אחד לא ירצה להפר את הברית והקשר הנפלא הזה, וממילא זה נחשב לברית חדשה. ומבואר לדברינו שנקודת הברית היא השכר והעונש של הברכות והקללות זה מה שקושר ועושה את הברית התמידית בין ישראל לבואר כל הימים, ולעתיד לבוא שנזכה לברית אהבה ותשוקה וחשק נזכה לברית וקשר חדש שלא ינותק לעולם. לכן זה נקרא "ברית חדשה", וכן ה'אברבנאל' מקשר את ה"ברית חדשה" ל"תורה חדשה" שתהיה לעתיד לבוא, וגם על זה מובא בפרוש הגר"א על הזהר (צו כח). התורה החדשה שעתידה להתגלות לא תהיה חס ושלום תורה אחרת, אלא שעתידה להתפרש היטב, ותהיה חדשה לנו. ורואים שהיא אותה תורה רק שתקבל עומק חודש, וכן הברית היא אותה ברית שתקבל עומק חדש ומציאות חדשה שאף אחד לא ירצה להפר את הברית.

מובא בספר 'חבצלת השרון' (במדבר ל, ג) הקב"ה כרת עמנו ברית ג' פעמים, בחורב, בהר גריזים והר עיבל, ובערבות מואב, כמבואר בספרי פרשת ראה, והקשו האחרונים דמאחר שכבר נכנסו לברית בסיני שוב אין שבועה חלה על שבועה, והיאך מהני השנייה והשלישית, ובפנים יפות בפרשת נצבים כתב דבערבות מואב ניתוספה שבועה על הנולדים, וחייל בכולל על כל ישראל. ולכאורה התירוף הזה קשה כפי שהבאנו שגם בברית חורב מפורש בפסוק שהוא נכרת לכל הדורות. ובדרשות ר"י אבן שועיב כתב: הושבענו בסיני ובערבות מואב על המצוות, והוא חיוב על חיוב, וכמו שאנו אומרים מושבע ועומד מהר סיני הוא, אף על פי כן חזר והשביענו בערבות מואב, והטעם כי אולי יעלה בלב אדם כי כשנשברו הלוחות בטלה השבועה, ואינו כן, כי חזרו הלוחות,

וכתיב כי על פי הדברים האלה כרתי. ובצל"ח ברכות כ ע"ב הביא התנחומא שבעגל בטלו ישראל לשבועת סיני, ולפי זה כתב דכהנים שלא ביטלו שבועת סיני באמת לא נכנסו לברית של הר גריזים והר עיבל וערבות מואב, והרדב"ז ח"ו סי' ב' אלפים קמ"ג כתב שניתוספו עוד מצוות בערבות מואב. וזה לשון הצל"ח: כהנים ולוים שעמדו באמונתם במעשה העגל ולא הפרו ברית שקיבלו בחורב, אם כן לא הוצרכו להיכנס בשבועת האלה, וגם מן הפסוקים נראה לעניות דעתי ראייה דכהנים לא נכנסו בערבות שבהר גריזים והר עיבל, כדמוכרח קרא שהכהנים והלוויים עם הארון עמדו למטה באמצע והפכו פניהם לכאן ולכאן ואמרו ברוך וארור וכו'. ורואים שהבין שמעשה הברית בהר גריזים והר עיבל היה מה שעמדו חלק מהשבטים על הר גריזים וחלק מהשבטים על הר עיבל, מה שאין כן הכהנים והלוויים שעמדו באמצע לא נכללו במעשה הברית. ונראה ליישב את קושית האחרונים מדוע היה צריך עוד בריתות אחרי ברית חורב, הרי אין שבועה חלה על שבועה, על פי רמז ששמעתי מהרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שבברית חורב מוזכר לשון **שמיעה**: (דברים ה, א) **"וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וגו'".** ובברית ערבות מואב מוזכר לשון **ראייה**: (דברים כט, א) **"וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אַתֶּם רְאִיתֶם אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה".** והביאור שבברית חורב קבלנו את נגלות התורה שהם בסוד **תא שמע** שיש בש"ס. לכן מוזכר לשון **שמיעה**, ובברית ערבות מואב שעמדנו בפתח ארץ ישראל, מוזכר לשון **ראייה** ששייך לפנימיות התורה ששם נאמר **תא חזי**. כי תורת ארץ ישראל היא פנימיות התורה שהיא בסוד **ראייה**. היינו שהיתה עלית מדרגה מברית לברית בקשר ובברית של עם ישראל והקב"ה, כמו שהברית חדשה לעתיד לבוא תהיה אותה ברית רק עם עומק חדש, כך ברית מואב בכניסה לארץ ישראל עלו לדרגת ראייה שהיא יותר גבוהה מדרגת השמיעה שהיתה בחורב, וכן בברית הר גריזים שכבר היו בתוך ארץ ישראל עלו לדרגה עוד יותר גבוהה ברית, לכן הוצרכו לברית חדשה באותה בחינה שתהיה לעתיד לבוא. וכמו שמצינו בגמרא (ע"ז ב:) **"וַיִּתְּצֵבּוּ בְּתַחֲתֵית הָהָר" אָמַר ר' דִּימִי בִּר חָמָא מְלַמֵּד שְׂכַפָּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הָר כְּגִיגִית עַל יִשְׂרָאֵל וַאֲמַר לָהֶם אִם אַתֶּם מְקַבְּלִים אֶת הַתּוֹרָה מוֹטָב וְאִם לֹא שָׁם תִּהְיֶה קְבוּרַתְכֶם.** ורואים שברית חורב היתה בכפיה, וככל שהתקדמו לכיון ארץ ישראל התחדשה הברית בפחות כפיה, עד שזכו בפורים לקבל את התורה מאהבה, ולעתיד לבוא תהיה ברית חדשה של אהבה גמורה באופן הנעלה ביותר.

וכן ברי"ת בחור"ב נרמז ברצף אותיות כשהמליכו את דוד על כל ישראל: (ש"ב ה, ג) **"וַיָּבֹאוּ כָּל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל הַמֶּלֶךְ חֲבֵרוֹנָה וַיִּכְרְתוּ לָהֶם הַמֶּלֶךְ דָּוִד בְּרִית בְּחֵבְרוֹן לִפְנֵי יְהוָה וַיִּמְשְׁחוּ אֶת דָּוִד לְמֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל"** כי כריתת הברית עם דוד היתה כרית ברית מחודשת עם הקב"ה, כי דוד הוא מרכבה לה' לגמרי, וכשקבלו את דוד למלך קבלו את הצינור שמחבר אותם לקב"ה וחידשו מחדש ברית חורב. וכן מיד אחרי שכרתו ברית עם דוד בחברון, מובא שם בפסוקים שדוד פעל להביא את **ארון הברית** לירושלים, כי בארון הברית נמצאים לוחות הברית שנתנו **בברית חורב** שהתחדשה אז מחדש. וכן **ברי"ת מוא"ב**

נרמז בפסוק שמדבר על הברכה שיזכו בני ישראל לקבל את ארץ ישראל: (דברים ח, א) "כָּל הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אֶנֶכִּי מִצְוֶה הַיּוֹם תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תַּחֲיוּ וְיִרְשְׁתֶּם וּבָאתֶם אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְרָהָם".

בקדושה נאמר: "וְהָיָה רִאשִׁיתְךָ מִצֶּעֶר וְאַחֲרִיתְךָ יִשְׁגָּה מְאֹד" ובקליפה נאמר: "רִאשִׁית גּוֹיִם עָמְלָק וְאַחֲרִיתוֹ עַדִּי אֲבִד"

בַּשֹּׁפֶע שָׁבָא מִצַּד הַקִּדְשָׁה כְּתוּב (איוב ח, ז) "וְהָיָה רִאשִׁיתְךָ מִצֶּעֶר וְאַחֲרִיתְךָ יִשְׁגָּה מְאֹד", שִׁזָּה הוֹלֵךְ בְּהַדְרָגָה, מִדְרָגָה לְדְרָגָה, וּבִמְתִּינּוּת, עַד שִׁיּוֹרֵד כָּל הַשֹּׁפֶע בְּשִׁלְמוֹת. וְכֵן מוּבָא ב'אֲבֹן שְׁלֵמָה' לַגִּר' א (פ"י כג) הַסֵּטְרָא אַחֲרָא תִרְדּוּף לְשִׁלְם לְאָדָם תִּכְף, אֲבָל הַטּוֹב צָפוֹן לְצַדִּיק עַד שֶׁנִּשְׁשָׁלֵם. וְכֵן מוּבָא ב'לְקוּטֵי שִׁיחוֹת' (ח"ג הַמְתוֹרָגִם ע' 259) קִלְפָה וְסֵטְרָא אַחֲרָא נֹתֶנֶת בְּחֻנָּם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "הַדָּגָה אֲשֶׁר נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חֻנָּם", אֲבָל בְּקִדְשָׁה יֵשׁ צִדֵּק בִּיגִיעָה. וְכֵן מְצִינוּ בַּזֹּהַר (וישליח קע.) יִשְׂרָאֵל בְּזִמְנוֹ שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יָקִים אוֹתָם וְיוֹצִיא אוֹתָם מִן הַגָּלוּת, אִזּוּ יִפְתַּח לָהֶם פֶּתַח שֶׁל אוֹר וְדֵק קֶטֶן, וְאַחֲרַי כִּף פֶּתַח אַחֵר שֶׁהוּא גָדוֹל מִמֶּנּוּ, עַד שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִפְתַּח לָהֶם שְׁעָרִים עָלִיוֹנִים פְּתוּחִים לְאַרְבַּע רוּחוֹת הָעוֹלָם, אֲבָל לַעֲשׂוֹ לֹא כִף אֵלָּא בְּפַעַם אַחַת מֵאִיר לוֹ וְנִאָּבֵד מִמֶּנּוּ מַעַט מַעַט, עַד שִׁתְחַזְקוּ יִשְׂרָאֵל וְיִכְרִיתוּ אוֹתוֹ מִהֶחֱל, וּמִפְּנֵי שֶׁמֵּאִיר בְּשַׁעֲה אַחַת הָיָה לָהֶם כְּלִיּוֹן מִהֶחֱל, אֲבָל יִשְׂרָאֵל הָאוֹר שֶׁלָּהֶם מַעַט מַעַט, עַד שִׁתְחַזְקוּ וְיֵאִיר לָהֶם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָמִים. וְכִף דִּרְכּוֹ שֶׁל הַיָּצֵר הֵרַע שֶׁהוּא לִתֵּת לְאָדָם הַנְּאוֹת גְּדוּלוֹת וּמִהִירוֹת, כְּדִי לְהַכְשִׁילוֹ. וְכְמוֹ שֶׁאֲמָרוּ חַז"ל (ירושלמי שבת עה:) יֵצֵר הֵרַע רָאשׁוֹ מִתּוֹק וְסוּפּוֹ מֵר. וְכֵן קִדְשׁ בְּגִימְטְרִיא קֶשֶׁה, וְהוֹסִיף הַרֵ"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁקִּדְשָׁה הִיא אוֹתִיּוֹת ד' קֶשֶׁה, הֵינִי שֶׁהִקְשִׁי בָּא בְּגִלְל הַד' קִלְפוֹת הַמְלִבִּישׁוֹת עַל הַקִּדְשָׁה. וְכֵן מַעֲשֵׂה אֲבוֹת סִימָן לְבָנִים ר"ת סְמָא"ל וְס"ת מִתְנִ"ה, כִּי הֵתְחַלָּה הַנִּרְמָזוֹת בְּר"ת קֶשֶׁה בְּגִלְל אַחֲזִיזוֹת הַס"מ, וְהַסּוּף שֶׁנִּרְמָז בְּס"ת מִתּוֹק בְּבַחֲבִינַת מִתְנָה.

מְצִינוּ בַּמִּדְרָשׁ תַּנְחוּמָא (ראה ג) מִשֶּׁה סֹדֵר לַפְנִיָּהם שְׁנֵי דְרָכִים הַטּוֹבָה וְהָרַעָה, דֶּרֶךְ חַיִּים וְדֶרֶךְ מוֹת בְּרָכָה וְקִלְלָה, שֶׁלֹּא יִהְיוּ הָרַשְׁעִים אוֹמְרִים בְּרָא אֶת הָעוֹלָם סֵתָם וְלֹא פִירַשׁ לָנוּ אִיזָה דֶּרֶךְ רַעָה שֶׁנִּפְרוּשׁ מִמֶּנָּה וְנִבָּא לְטוֹבָה, לִכְךָ אָמַר לָהֶם מִשֶּׁה וְהַבְּרָכָה אִם תִּשְׁמְעוּ וְהַקִּלְלָה אִם לֹא תִשְׁמְעוּ, מִשֶּׁל לְזַקֵּן שֶׁהִיא יוֹשֵׁב עַל הַדֶּרֶךְ וְהִיוּ לַפְנֵינוּ שְׁתֵּי דְרָכִים אַחַת תַּחֲלָתָה קוֹצִים וְסוּפָה מִיִּשׁוּר וְאַחַת תַּחֲלָתָה מִיִּשׁוּר וְסוּפָה קוֹצִים, וְהִיא יוֹשֵׁב בְּרָאשׁ שְׁתִּיָּהּ וּמִזְהִיר הָעוֹבְרִים וְאוֹמֵר לָהֶם אֵף עַל פִּי שֶׁאַתֶּם רוֹאִים תַּחֲלָתָה שֶׁל זֶה קוֹצִים לָכֵן בַּה שְׁסוּפָה מִיִּשׁוּר, וְכָל מִי

שהיה חכם שומע לו, והיה מהלך בה ומתיגע קמעא הלך בשלום ובא בשלום, אבל אותן שלא היו שומעין לו היו הולכים ונכשלין בסוף כך היה משה פירש לבני ישראל ואמר להם הרי דרך החיים ודרך המות ברכה וקללה ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך. ומובא מהרה"ג ר' משה שכטר שליט"א שהמילים 'תחלתה קוצים וסופה מישור' או 'תחלתה מישור וסופה קוצים' ר"ת תקו"ם. ולכן בנבואת בלעם נאמר: (במדבר כד, כ) "וַיֵּרָא אֶת עַמְלֵק וַיֵּשָׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר רֹאשִׁית גּוֹיִם עַמְלֵק וְאַחֲרֵיתוֹ עַדִּי אֲבִיד" ס"ת תקו"ם באופן של 'תחלתה מישור וסופה קוצים' שזה בדיוק המהות של עמלק שעל זה מדבר הפסוק שאחריתו עדי עובד בקוצים, ובלעם שידע את הסוד הזה אמר: (במדבר כג, י) "תַּמָּת נַפְשִׁי מוֹת יִשְׂרָאֵל וְתִהְיֶה אַחֲרֵיתִי כְּמֵהוּ" היינו שהוא רצה את הסופו מישור שיש לעם ישראל. מה שאין כן לעם ישראל נאמר ר"ת תקו"ם לפי הסדר: (משלי יט, כא) "וַעֲצַת יְהוָה הִיא תִקְוָה". היינו שהקב"ה מייעץ לבחור בדרך של 'תחלתה קוצים וסופה מישור' ר"ת תקו"ם לפי הסדר. וכן מצינו שהסוף של המן ועמלק היה קוצים, כמובא ב'יצירות' לפרשת זכור נאמר על המן 'אֵץ קוֹצֵץ בֶּן קוֹצֵץ. קְצוֹצֵי לְקַצֵּץ. בְּדַבּוּר מְפּוֹצֵץ. רְצוֹצֵי לְרָצֵץ'. וְהַבְּאוּר עַל פִּי הַמְּדַרְשׁ (ילקוט אסתר תתרנט) "וַיִּתְּלוּ אֶת הַמֶּן, קָרָא הַקֵּב"ה לְעֵצִים אָמַר מִי רָאוּי מִכֶּם שְׂיִתְּלָה הַמֶּן עָלָיו. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה קָפַץ קוֹץ לִפְנֵי הַקֵּב"ה אָמַר רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וכו', יִתְּלָה קוֹצֵץ בֶּן קוֹצֵץ עַל הַקּוֹץ, מִיָּד עָמַד וְהִחְרִיב אֶפְסֻדָּה שָׁלוֹ וְנָטְלוּ קוֹץ מִנֵּד מִשָּׁם וְהִבִּיאוּהוּ. רואים שהקב"ה גזר על המן שיחריב את ביתו בשביל לקחת קוץ לתלות עצמו עליו, כדי שיתלה קוץ בן קוץ על הקוץ. וכן מצינו בגמרא (מגילה י:): רַבִּי שְׁמוּאֵל בֶּר נַחֲמָנִי פֶתַח לָהּ פֶתַח אֶל הָאֵי פֶרֶשְׁתָּא מֵהָכָא, "תַּחַת הַנֶּעְצוּץ יַעֲלָה בְרוּשׁ", "תַּחַת הַנֶּעְצוּץ" זֶה הַמֶּן הָרָשָׁע שֶׁעָשָׂה עֲצָמוֹ עֲבוּדָה זָרָה, דְּכָתִיב "וּבְכָל הַנֶּעְצוּצִים וּבְכָל הַנִּהְלָלִים". "יַעֲלָה בְרוּשׁ" זֶה מְרַדְכִי הַצַּדִּיק שֶׁנִּקְרָא "רֹאשׁ לְבָשָׁמִים", שֶׁנֶּאֱמַר "וְאַתָּה קַח לָךְ בִּשְׂמִים רֹאשׁ מֶרְדּוּךְ", וּמִתְרַגְּמֵן מִיָּרָא דְכִיָּא. רואים שהמן נמשל לנעצוץ שהוא קוץ ועל מרדכי נאמר "יעלה ברוש", ומרדכי רש אֹתִיּוֹת דְרַךְ מִשׁוּרָה. וכן קוצים מישור מתחיל ומסיים באותיות ק"ר שמסמלים את עמלק שבא לקרר את עם ישראל כמו שכתוב "אשר קרך בדרך", ועיקר המלחמה שלו לקרר שלא ילכו בדרך של קוצים מישור, ויעברו לדרך של מישור קוצים שהם דרך עמלק.

וכן חודש תשרי הוא בבחינת תחילתו קוצים וסופו מישור, שמתחיל עם ימי דין, ומסתיים בשמיני עצרת ושמחת תורה שנמתקים הדינים וזוכים למשור. ולכן האותיות הל"ך בסוף מישור הם אותם אותיות של הפסוק: (תהילים פא, ד) "תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בִּפְקֻסָּה לְיוֹם חֲגֻגוֹ". כי השופר מעורר את ישראל ללכת בסוף מישור ולא להבהל מהקוצים שיש בהתחלה, אלא להתחזק ולעשות תשובה ולהגיע למישור הנצחי. וכן "תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בִּפְקֻסָּה לְיוֹם חֲגֻגוֹ" ס"ת המשור"ר. וכן במזמור שאומרים בימי חודש תשרי נרמז הענין הזה: (תהילים כז, ג) "אִם תִּחְנֶנָּה עָלַי מִחְנָה לֹא יִירָא לִבִּי אִם תִּקְוָה [ר"ת 'תחלתה קוצים וסופה מישור'] עָלַי מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ וְגו', הוֹרֵנִי יְהוָה דְּרָכְךָ וְנִחְנֶנִּי בְּאַרְחֵ מִשְׁוֹר וְגו', קִנְיָה אֶל יְהוָה חֲזַק וַיֵּאמֶר לְבָד" נרמז ענין הקר"ץ שלא להבהל ממנו ולקות לה'. וכן "בְּאַרְחֵ מִשְׁוֹר" אֹתִיּוֹת אֹר"ר ר"ב משי"ח שנזכרה בסוף בזמן הקץ.

מובא מהג"ר משה שפירא זצ"ל שההבדל בין פרי לירק, שירק גדל מהר ומוכן לאכילה מיד ולא נשאר מהקרן כלום, כי צריך לזרוע כל שנה מחדש. מה שאין כן פרי לוקח זמן עד שגדל, ואחרי זה שלש שנים אסור לאכול, אבל אחר כך נותן פירות לעולמי עד. וזה ההבדל בין הקדושה לקליפה, שהקליפה רוצה את השכר מיד ולא איכפת לה שיכלה הקרן, מה שאין כן בקדושה משקיעים עד שזוכים לפירות שנשארים לעולמי עד בבחינת היום לעשותם ומחר לקבל שכרם. וכן בגן עדן שמסמל את השכר הנצחי של האדם מוזכרים עצים ולא מוזכרים ירקות, כמובא במדרש (ויק"ר כה, ג) **מתחילת בריתו של עולם לא נתעסק הקב"ה אלא במטע תחילה, הדא הוא דכתיב "ויטע ה' אלהים גן בעדן"**. ולכן מצרים נקראת **"גן הירק"**, ואומות העולם נקראים **"ירק השדה"**, ולכן הבכורים שמתו במצרים היו מי שבכור לאביו, ומתו בכל בית כמה מצרים, כי המצירות היו מזנות תחת בעליהן, והבכורים אצל עם ישראל נתקדשו בזכות שניצלו במכת בכורות רק פטר רחם שהוא בכור לאמו, כי בקדושה השפעת היסוד היא נצחית בבחינת פירות וזה באופן של הולדה מאשה שעושה פירות לעולמי עד, מה שאין כן בקליפה שעסוקים בקרי ובזנות ומחשיבים את הזכר לבד גם בלי נקבה, לכן ה' הרג את מי שבכור לאביו, כי אצלם ה**יקר** הוא **קרי** והם מחשיבים את הזכר לבד גם בלי נקבה, ולכן **בְּכוֹר בְּנִיךָ בְּגִימָטְרִיא קָרִי**, כי הקרי הוא הלעומת זה של בכור בנך, וכמו שפְּתוּב (בראשית מט, ג) **"בְּכָרִי אֶתָּה כָּחִי וְרֵאשִׁית אוֹנִי"**. וכן **אֵילָן** בגימטריא שמות הו"ה **אדנ"י** סוד היחוד השלם שנרמז באילן של פירות דוקא שמרמז על יחוד זכר ונקבה. וכן חודש **שבט** שבו ראש השנה לאילן בגימטריא **ש"י** עולמות של גן עדן ששם מקום האילנות והשכר של ש"י עולמות. ולכן בט"ו בשבט הכה מכת ארבה במצרים והשחית את כל יבול השדה של קליפת הקרי והירק של מצרים.

שם יהו"ה בא"ל ב"ם שעפ"ע

מובא בספר 'מלאך הברית' ל'בן איש חי' (פ' צו) ש**מִילָה** עם שם הו"ה בגימטריא **עולה**, דמילה היא בחינת קרבן עולה, שדרכה אפשר לעלות השמימה להתקשר עם הקדוש ברוך הוא. כפי שמצינו בזהר (תיקונים ב:) **"מי יעלה לנו השמימה"** **בראשי תבות מיל"ה ובסופי תבות הו"ה**. ויש לו תכונות של קרבן עולה לחבר את כלל ישראל לאחדות ה', באפן הגבוה ביותר שאדם מתבטל לגמרי ואין לו מעצמו כלום, כמו קרבן עולה שעולה כליל לה', ולבעלים לא נשאר ממנו כלום. וכפי ששמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שקרבן **עולה** בגימטריא 111 שמסמל את אחדות ה' שאין עוד מלבדו, שזה גם גימטריא של האות **אָלף** במלוי, שמסמלת את אלופו של עולם ואת סוד האחד. וזה גם הו"ה של דברי הזהר (תיקונים כב:) **לית אתר פנוי מיניה**. והגימטריא של הו"ה של **אין עוד מלבדו**. והו"ה של **קב"ה** ישראל אוריתא חד הם. וכן הפתוח (דברים ו, ד) **"שמע ישראל הו"ה אלהינו"** ס"ת **עול"ה**. דקריאת שמע במסירות נפש מחברת לאחדות ה' בבחינת קרבן עולה, ולכן אומרים שמע ישראל בברית מילה. וכפי שאומר ה'בן איש חי' שהו"ה **מילה** בגימטריא 111. ועם הפולל עולה בגימטריא שם **יב"ק** שמסמל יחוד ברכה וקדשה להתאחד עם הקב"ה. וזה גם המספר של **"כף אחת עשרה** זהב מלאה קטרת". היינו **"כף"** ועוד 1 ועוד

10. וכן **הפוך** שֶׁמִסְמַל אֶת הָאֵין עוֹד מִלְבְּדוֹ מְכַל הַכּוּוֹנִים בְּגִימָטְרִיא 111. וכן מובא מהרה"ג ר' אליהו שטרן זצ"ל שֶׁבְּפֶרֶשֶׁת וַיִּקְרָא שְׁפוֹתַחַת בְּקֶרְבֶּן עוֹלָה, יש 111 פסוקים כְּמִנְיֵן עוֹלָה. וכן בְּפֶרֶשֶׁת עֶקֶב יש 111 פסוקים, ומבאר לדברינו שיש כאן רִמְזוֹ לַבְּחִינָת הָאֲחָדוֹת שִׁיּוּרְדָת לְמִטָּה מִטָּה עַד בְּחִינַת עֶקֶבִים, ואין עוד מלְבָדוֹ.

מובא בְּלִקְוֹת לְהָאֲרִיז"ל (פ' תרומה ע' קנז) שֶׁג' יְרִיעוֹת הַמִּשְׁכָּן הֵן כְּנָגֵד ג' קְלָפוֹת הַטְּמָאוֹת שֶׁמְסוּבּוֹת אֶת הַיְּחִיד הָעֲלִיּוֹן שֶׁהִיא בְּפָנִים בֵּין שְׁנֵי הַכְּרוּבִים. וְלִפִּי זֶה יוֹצֵא שֶׁהַמִּכְסָּה עוֹר תַּחַשׁ שֶׁהִיא עַל הַמִּשְׁכָּן, שֶׁהִיא הַחִיצוֹנִי בְּיוֹתֵר, הוּא מְסַמֵּל אֶת קְלַפַּת רוּחַ סָעֵרָה שֶׁהִיא הַרְחוקָה בְּיוֹתֵר מִהַקְדָּשָׁה שֶׁבְּפָנִים. וּמובָא בְּסֵפֶר 'מַחְמַדֵּי אֶרֶץ' שֶׁר"ת הַפְּתוּב (במדבר ד, כה) "וּמִכְסָּה הַתַּחַשׁ אֲשֶׁר עָלָיו מְלַמְעָלָה" ר"ת אֵין עוֹד מִלְבְּדוֹ, וּבְגִימָטְרִיא 111. וּמבָּאֵר לְדִבְרֵינוּ שֶׁיֵּשׁ כָּאֵן רִמְזוֹ שֶׁגַּם בְּעִמְקֵי הַקְּלָפוֹת אֵין עוֹד מִלְבְּדוֹ וְה' אֶחָד. וְכֵן שֶׁמִּעֲתִי מֵהֵרָה"ג ר' אַבְרָהָם אֲגָשִׁי שְׁלִיט"א שֶׁמִּגְדֵּל בָּבֶל בְּגִימָטְרִיא 111 כִּי דוֹר הַפְּלָגָה נִסּוּ לְהַתְחַבֵּר לְסוֹד הָאֶחָד בְּכַח הָאֲחָדוֹת לְהַמְשִׁיךְ שֶׁפֶעַל לְצַד הַקְּלָפָה, לְכֵן ה' בָּלְבַל אוֹתָם וְהִפָּר אֶת אֲחָדוֹתָם.

נִרְאָה דְּאוֹת אֱלֹהִים הִיא אוֹתוֹת פִּלְא, וּבְגִימָטְרִיא שְׁמוֹת הַנְּזִי"ה אֱלֹהִים, כִּינֵן שֶׁהִיא מְסַמֵּלֶת אֶת אֲחָדוֹת ה' שִׁיּוּרְדָת עַד עִמְקֵי הָעוֹלָם הַגָּשְׁמִי, יֵשׁ בָּזֶה בְּחִינַת פִּלְא שֶׁמְסַמֵּל חֲבוּר רוּחָנִי וְגָשְׁמִי, כְּמוֹבָא ב'פְּרִי עֵץ חַיִּים' לְהָאֲרִיז"ל (הברכות ע' מד) **מִפְּלִיא לַעֲשׂוֹת רָצָה לִימָר הוּא מִמְּשִׁיךְ אוֹר הַנִּתִּיב הָעֲלִיּוֹן הַנִּקְרָא פִּלְא כְּנִזְכָּר עַד הָעֲשִׂיָה לְמִתְקָה.** וְכֵן מובָא מֵהֵרָה"ג ר' יוֹסֵף מוֹרֵד שְׁלִיט"א שֶׁאֱלֹהִים אוֹ פִּלְא בְּאִת ב"ש תו"ך, לְרִמְזוֹ שֶׁאֵלּוּפוֹ שֶׁל עוֹלָם נִמְצָא בְּתוֹךְ כָּל דָּבָר בְּבִרְיָאָה. וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' א. עֶבְרֹן שְׁלִיט"א שֶׁהַמִּסְפָּר הַמְסֻתָּת בֵּין אוֹתוֹת 'וּמִפְּלִיא לַעֲשׂוֹת' הוּא 1111 וְכֵן מִסְפָּר הָאוֹתוֹת 11, וְכֵן הַגִּימָטְרִיא הַקְּטָנָה מַגִּיעָה לִּי. וְכֵן 'וּמִפְּלִיא לַעֲשׂוֹת הוִי"ה' בְּגִימָטְרִיא ט' פְּעָמִים 111, וְהַמְסֻתָּת 1118 כְּמִנְיֵן "שִׁמְעַי שְׂרָאֵל הוִי"ה אֱלֹהֵינוּ הוִי"ה אֶחָד". וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' אַבְרָהָם אֲגָשִׁי שְׁלִיט"א שֶׁהַשְׁתַּלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת שֵׁם שֶׁל פֶּתַח לְפָא אוֹתוֹת פִּלְא כִּי הַלָּחֶם הוּא סֶמֶל לְחֲבוּר רוּחָנִי וְגָשְׁמִי. וְכֵן מובָא בְּשֵׁם הֵרָה"ג ר' יצחק גִּזְבוּרֵג שְׁלִיט"א שֶׁפִּלְא אוֹתוֹת אֵפֶל בְּבִחִינַת חֶשֶׁךְ, וּמבואר לְדִבְרֵינוּ שֶׁפִּלְא מְסַמֵּל אֶת סוֹד הַצְמָצוּם שֶׁמַּחְבֵּר רוּחָנִי לְגָשְׁמִי דֶּרֶךְ מַדַּת הַגְּבוּרָה שֶׁהִיא בְּבִחִינַת חֶשֶׁךְ. וְכֵן שֶׁמִּעֲתִי מֵהֵרָה"ג ר' צ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁפִּלְא בְּמִלּוֹי הָאוֹתוֹת בְּגִימָטְרִיא צְמָצוּם.

מובא בְּרַמְ"ע מִפֶּאֱנוֹ (מֵאֵמֶר הַנֶּפֶשׁ ח"ז פֶּרֶק י"ז) שֶׁעַפ"ע שֶׁהוּא תְּמוּרַת א"ל ב"ם י' פְּעָמִים שֵׁם ב"ן, וְזֶה הַשֵּׁם בְּנוֹקְבָא שֶׁהוּא מִן ש"ע נְהוּרִין דְּאֵרִיךְ חִלְקָה בֵּהֶם מִסְפָּר פ"ע דֵּהֵינּוּ ק"ן לֵה וְהַשָּׂאֵר לְזַעִיר. וּמובָא בְּסֵפֶר 'אוֹר עֵינַיִם' (חֵלֶק שְׁנֵי אוֹת י') פָּנִים שֶׁל שֶׁעַפ"ע הוּא תַּפְצ"פ הָעוֹלָה תִּרְ"ן, מִנִּין עֶשֶׂר פְּעָמִים שְׁמוֹת אֲדִנִּי, וְכֵן כ"ה פְּעָמִים הוִי"ה. וְרוֹאִים שִׁישׁ שֵׁם קָדוֹשׁ שֶׁעַפ"ע שֶׁהוּא שֵׁם יְהו"ה בְּא"ל ב"ם, שֶׁעוֹלָה עֶשֶׂר פְּעָמִים שֵׁם יְהו"ה בְּמִלּוֹי ב"ן, שֶׁהוּא בְּחִינַת נּוֹקְבָא, שֶׁמִּקְבֵּלֶת אֶת הַש"ע נְהוּרִין מֵאֵרִיךְ שֵׁשׁ סוֹד כָּל הַשְּׁפַע שֶׁל בְּנֵי חַיִּי וּמִזְוִנִי, וְהָאוֹתוֹת אַחֲרֵי שֶׁעַפ"ע הֵן תַּפְצ"פ שְׁעוֹלִים עֶשֶׂר פְּעָמִים שֵׁם אֲדִנִּי שֶׁהוּא בְּחִינַת נּוֹקְבָא. וּמובָא מֵהֵרָה"ג ר' מֹשֶׁה שְׁכֵטֶר שְׁלִיט"א שֶׁשֵּׁם יְהו"ה בְּא"ל ב"ם אוֹתוֹת שֶׁעַפ"ע שֶׁמִּרְמָז עַל הַשְּׁפַע שִׁיּוּרְדָת מִשֵּׁם יְהו"ה בְּסוֹד הַחִילוּף לְעוֹלָמוֹת הַתַּחְתּוֹנִים. וְלִכֵּן הָאוֹתוֹת א"ל ב"ם יְהו"ה שֶׁעַפ"ה נִרְמָזוֹת בְּפִסּוּק (שְׁמוֹת טו, יא) "מִי כִמְכָה בְּאֵלִים יְהו"ה מִי כִמְכָה נֶאֱדָר בְּקֶדֶשׁ נִרְאָה תִּהְיֶה עֲשִׂיהָ פִּלְא", הֵינּוּ הַשְּׁפַע שִׁיּוּרְדָת מִשֵּׁם

יהוה בסוד החילוף א"ל ב"ם יורד בסוד פלא הצמצום, וכן **"עשה פלא"** אותיות **שפע האל**. וכן **שעפ"ע** בגימטריא **"צפר כנף"** שמרמז על השפעת המלאכים שנאצלים משם **אל יהוה** שמאיר בעולם היצירה ומשפיעים את השפע בכנפיהם. וכן **שעפ"ע** בגימטריא **פתיל** או **שרביט** שמסמלים את חוטי החשמל של עולם המלאכים. ובגימטריא **"כי תצא"** שמרמז על יציאת השפע החוצה. וכן **שעפ"ע** אותיות **שפ"ע ע'**, היינו **השפע** שיוצא **לע'** אומות לינוק ממנו.

וְכֵן המספר המסתתר בין אותיות **יאהדונה"י** שהם שמות הוי"ה אדנ"י משלבים ומסמלים את **יחוד** השם, הוא מספר **110** שייחד עם הפולל עולה **111**. וכן **111** בגימטריא **ממלא** כל עלמין. וכן מובא מהרה"ג ר' יוסף מורד שליט"א שבברכת ויתן לך שברך יצחק את יעקב יש **111** אותיות, ומבאר לדברינו כיון שברכה זו היא ברכת הגשמיית שבאה מיצחק כפי שבארנו במאמר **'ויאהב יצחק'** מדוע יעד יצחק את הברכה לעשו, וממילא יש כאן ברכה של **פלא** שהופך רוחני לגשמי. וכן **מסוה** בגימטריא **111** לרמז שיש מסוה שמסתיר את אחדות ה' שחודרת את כל הבראה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' צ. א. שליט"א שהמילים **מי אחד ויחיד** עם האותיות בגימטריא **111**.

וְכֵן השתלשלה בגשמיית הרכת **טבק** בגימטריא **111** וכפי שמצינו בגמרא (ברכות מג:): **איזהו דבר שהנשמה נהנית ממנו ואין הגוף נהנה ממנו זה הריח**. היינו שהריח מחבר לנשמה דרך הגוף בסוד הפלא שהוא **111**. וכן ידוע שצדיקים היו מיוחדים יחידים עם הרכת הטבק, ומובא ב'בני יששכר' שחוש הריח לא נפגם בחטא אדם הראשון. וכן מצינו במדרש (בתי מדרשות ח"ב אות ג) **משנברא העולם ועד שבא אבינו יעקב היה אדם כשמייעים זמנם למיתה היה מתעטש ומת והיה מיתתם פתאום עד שבא אבינו יעקב ונתן חלי על ידו שנאמר "הנה אביך חלה"**. ורואים שחוש הריח מחבר לעולם יותר גבה, ויש בו בחינת פלא של חבור עם העולם הגשמי. וכן **טב"ק** בא"ת ב"ש דש"ן שממנו היה הריח נוחות במזבח שחבר רוחני וגשמי, ובא"ט ב"ח **אח"ת** שמסמל את החבור ל**111**, ובא"ל ב"ם **רמ"ח** אברים שמתחברים לנשמה. וכן **טב"ק** ר"ת הכתוב (תהלים לו, טז) **"טוב מעט לצדיק"**, כפי שנהוג לקחת מעט טבק להרחה. והוסיף מהרה"ג ר' יואל טיטלבוים שליט"א ש**טבק** בגימטריא **לאף**. וכן **פל"א** או **אל"ף** או **לא"ף** נרמז ג' פעמים בכתוב שנרמז בו ענין **האף** וריח (תהלים קיט, ג) **"אף לא פעלו עולה בדרךיו הלכו"**. וכן **טבק** בגימטריא **נזם** שהוא תכשיט לאף. וכן החוטם הוא קו האמצע שעולה למוח שהוא בסוד אבא ואמא שנקראים חכמה ובינה, ושמעתי מהרה"ג ר' יואל קלפהולץ שליט"א ש**טב"ק** ר"ת **טעטע בענטש** קינדער, היינו האבא מברך את ילדיו.

והוסיף מהרה"ג ר' משה צוריאלי שליט"א שפשם שהר"ת של **קב"ה** ישראל אורייתא חד הם בגימטריא **111**, כך הכתוב (משלי כ, כז) **"נר הוי"ה נשמת אדם"** בגימטריא **1111**, ומצינו במדרש (דב"ר ד, ד) **אמר בר קפרא הנפש והתורה נמשלה בנר, הנפש דכתיב "נר ה' נשמת אדם, והתורה דכתיב "כי נר מצוה ותורה אור"**, אמר הקב"ה לאדם נרי בידך ונרד בידך, נרי בידך זה התורה, ונרד בידך זה הנפש, אם שמרת את נרי אני משמר את נרד, ואם כפית את נרי אני מכבה את נרד. וכן נשמה שהיא חלק אלוה ממעל בא"ת ב"ש בגימטריא **111**. והוסיף מהרה"ג ר' א. י. שליט"א שהר"ת של

"גַר הוֹי"ה נְשִׁמַת אָדָם" בגימטריא 111. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שיש רמז בכתוב (ש"ב ז, כג) "ומי כעמך כִּישְׂרָאֵל גוי אחד בארץ על רבנו יִשְׂרָאֵל בעל שם טוב שהיה נוסע ממקום למקום ומגלה את אחדות ה' בעולם, ולכן שם העגלון המפרסם שלו שהיה נותן לסוסים לסוע מאליהם בקפיצת הדרך, היה אֶלְכָס בגימטריא 111.

וְכֵן חלופ אותיות א"ק בכ"ר גל"ש דמ"ת הנ"ך וס"ם זע"ן חפ"ף טצ"ץ, שמקורו בזהר חדש פרשת אחרי מרשב"י, והוא שיך יותר לתורת הקבלה שמיוחדת קב"ה ושכינתיה משאר החלופים שמקורם מהגמרא כדלעיל. הוא בכפולות של 111. ורואים שהצורפים מסמלים ענינים של אחדות ה'; א"ק מרמז על עולם א"ק שהוא הגבה ביותר. בכ"ר מרמז את שרש הבכרה והברכה שמיוחדים קב"ה ושכינתיה. גל"ש אותיות שִׁלְג שמסמל כפורה וסליחה כדי ליחד את העולמות, כמו שכתוב "בְּשִׁלְג יִלְבִּינוּ". דמ"ת מרמז על דמות אדם שעל פסא הכבוד. כמו שכתוב (יחזקאל א, כו) "וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות פסא ועל דמות הפסא דמות אדם עליו מלמעלה". וס"ם מרמז על אותיות ס' וס' שבפוחות שבגס היו עומדין. זע"ן מרמז על זעיר אנפין ונוקביה, שהם קב"ה ושכינתיה. חפ"ף מרמז על היחוד של בית המקדש כמו שכתוב "חֲפֹף עָלָיו כָּל הַיּוֹם וּבֵין כְּתָפָיו שִׁכָּן" וטצ"ץ קשור ליחוד של הגאולה העתידה, כמובא בגמרא (ילקוט לד לד סד) רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אומר ע"ן בו עתיד הקב"ה לגאל לישראל בסוף מלכות רביעית". וכן מובא בשם הגר"א שהגאולה תלויה בחלופ אותיות טצ"ץ. וכן צרופי א"ק בכ"ר הם 9 צרופים, והצורף האחרון טצ"ץ שהוא נקודת האמצע של כל החלופ שאין לו בן זוג, הוא בגימטריא 999. וכן שאר הצרופים אם נחבר אותם כמנוחה בזוגות, היינו א"ק שהוא הראשון, עם חפ"ף שהוא מקבילו בצד השני, נקבל גימטריא 999. וכן בשלשה זוגות האחרים, בכ"ר עם זע"ן, וגל"ש עם וס"ם, ודמ"ת עם הנ"ך. ומספר 9 נקרא מספר אמת שחוזר תמיד לשרש ומסמל את אחדות ה'. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' יעקב מטר שליט"א).

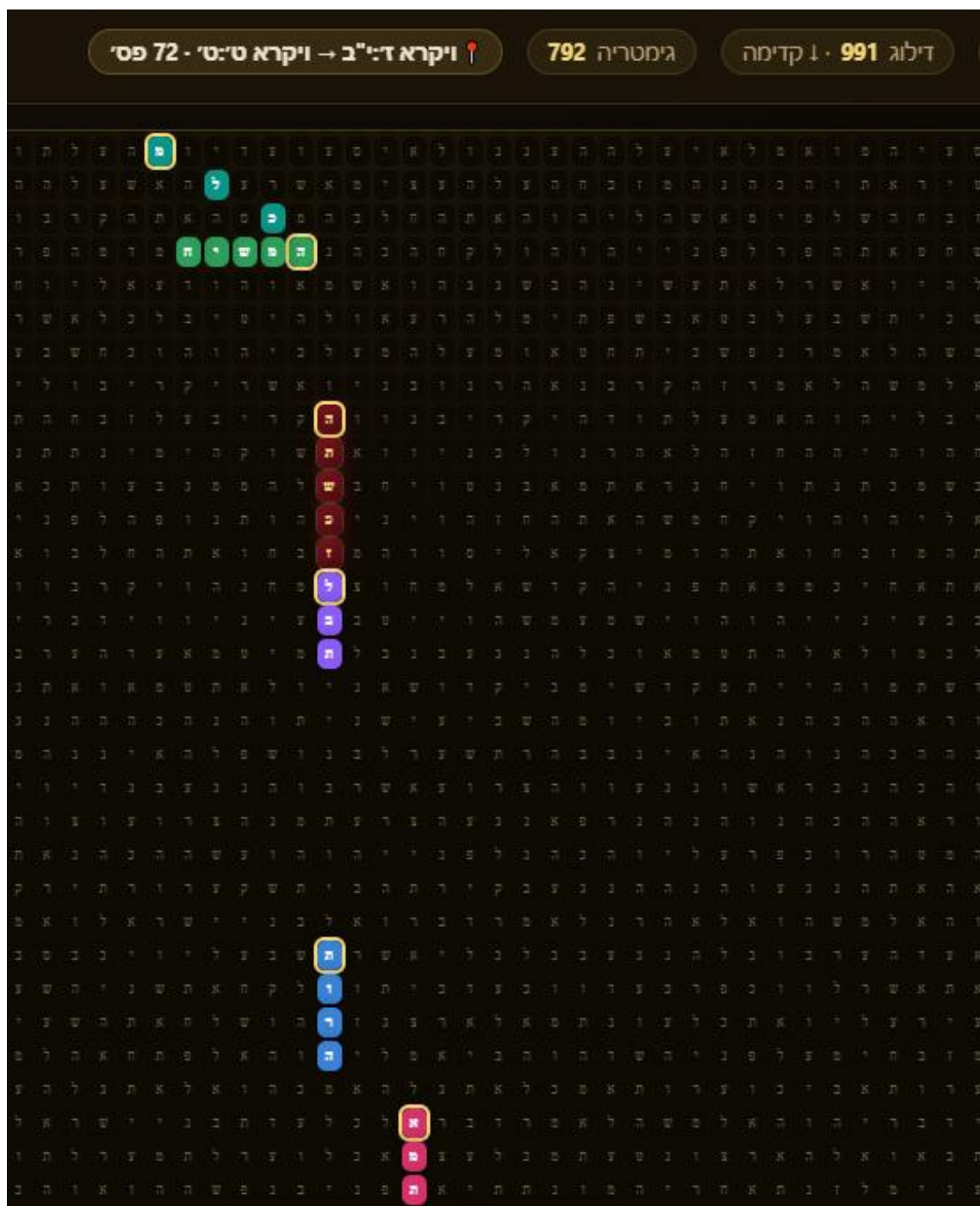
מְצִינוּ בזהר שעשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת אדמוני. ונביא את לשונו: (תזריע נא). בְּעֵשׂוֹ כְּתוּב "וַיֵּצֵא הָרִאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי" וגו', והלא כתוב גם בְּדוֹד "וַיְבִיֵּאֵהוּ וְהוּא אֲדָמוֹנִי", אלא עשו מן זהם הזהב נעשה, ודוד בזהר הזהב נדבק, בְּעֵשׂוֹ כְּתוּב בו "אֲדָמוֹנִי כָּל כְּאֶדְרֵת שַׁעַר" שהוא בזהם ופסלת התוך הזהב יצא. ובדוד כתוב "עִם יָפָה עֵינַיִם וטוב ראִי". וכן אֲדָמוֹנִי בגימטריא 111 כי אדמוני מסמל את ספירת המלכות התחתונה בה מתגלה אחדות ה' בסוד הפלא שהופך את האין ליש. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שגם דוד המלך עם המלים בגימטריא 111.

"כי יד על כס יה" בשמות יהו"ה אדנ"י

מובא ב'לקוטי הש"ס' להאריז"ל (פירוש ואלה המלכים) "כי יד על כס יה וגו'". הנה כבר נתבאר אצלינו בכוונת אמן. כי שם אדנ"י הוא לבוש לשם יהו"ה והנה אותיות י"ד של אדנ"י הוא לבוש לאותיות י"ה ואותיות נ"א של אדנ"י לבוש לאותיות ו"ה. והנה כבר ידעת כי עיקר שם אדנות הוא ד"ן וזה סוד הכתוב "וגם את הגוי אשר יעבדו ד"ן אנכי" להיות שהיה במצרים נגוף ורפוא נגוף למצרים ורפוא לישראל, ולכן אמר משה "שלח נא

ביד תשלח שִׁכְנַס מִלּוּי נִ"א בִּיד. וזה סוד הכתוב "דבר נא באזני העם" כי עמהם יתנהג במלכות נִ"א ובמצרים בִּיד חזקה. וכן מובא בספר 'הליקוטים' להאריז"ל (שמות) דע כי בזמן גלות מצרים היו אותיות אדנִי מופרדות, נִ"א במקום אחד וִיד במקום אחד, לפיכך כשאמר הקב"ה למשה לך ואשלחך, התפלל על ישראל ואמר "שלח נא ביד תשלח", בקש להחזיר שני אותיות אחרונות אצל הראשונות. וטעם "שלח נא ביד" להשכין עליונים אצל התחתונים. ומשה היה מתפלל על שם הגדול ברמז, ועל ההיכל בפירוש, ובקש שיהיה השם שלם והכסא שלם, שלא ישתעבדו ישראל עוד בעולם, שיש בזה חילול השם בעונותינו. ועל פי זה ביאר הרה"ג ר' משה שכטר שליט"א את הפסוק: (בראשית טז, ח) "וַיֹּאמֶר הָגֵר שְׁפָחַת שָׂרִי אֵי מֶזְהָ בָּאת [את יוצאת ממקום שבו יש יחוד השמות יהו"ה אדנִי ר"ת א"י] וְאָנָּה תֵלְכִי [את הולכת למקום שיש יניקה רק מהחצי השני של השמות ר"ה א"נ אותיות ואנ"ה] וְתֹאמַר מִפְּנֵי שָׂרִי גִבְרָתִי אֲנֹכִי בְרַחַת: וַיֹּאמֶר לָהּ מֶלְאֲכָה יְהוָה [בגימטריא יהו"ה אדנִי] שׁוּבִי אֶל גִּבְרָתְךָ וְהִתְעַנִּי תַּחַת יְדֶיךָ" [עדיף לך לחזור למקום שמאירים גם השמות של החצי הראשון י"ה י"ד אותיות ידי"ה]. וכן יש רמז בפסוק (בראשית כב, כג) "שָׁמְנָה אֵלֶּה יִלְדָּה מִלְכָּה לְנַחֲוֹר אָחִי אַבְרָהָם: וּפִילְגָשׁוּ וּשְׁמָהּ רְאוּמָה וְתֵלְדָּ גַם הִוא אֶת טֹבַח וְאֶת גָּחַם וְאֶת תַּחֲשׁ וְאֶת מַעֲכָה" הפלגש מרמזת על היניקה מפלג שם, לכן היא ילדה רק ארבע בנים כנגד חצי האותיות שבשתי השמות, וקראה שמות לילדים טֹבַח גָּחַם תַּחֲשׁ מַעֲכָה ר"ת ג"ט מ"ת, היינו שני הדברים שעושים פירוד בין איש לאשתו הגט והמיתה, ולכן האותיות אחרי ג"ט מ"ת הם אותיות שם אדנִי שנפגם מהם. והאותיות לפני ג"ט מ"ת הם ב"ח ל"ש בגימטריא ש"ם, כי הם פוגמים את השם שלא יהיה שלם וכן אותיות בשל"ח מרמזים על הגט.

וכעין זה ביאר את הפסוקים: (בראשית כד, א) "וַאֲבְרָהָם זָקֵן בָּא בְּיָמָיו וַיהוָה בֵּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל [היפך מהכלב שאינו רוצה להשפיע, והאותיות אחרי בכ"ל הן גמ"ל שקשור לגמילות חסד של אברהם] וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל עֲבָדָיו זָקֵן בֵּיתוֹ הַמֵּשֶׁל בְּכָל אֲשֶׁר לוֹ שִׁים נָא יָדְךָ תַּחַת יָרְכִי: [לחבר שם אדנִי בכח הזיווג של יצחק] וַאֲשַׁבְּעֶךָ בִּיהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֱלֹהֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבָנִי מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ וְגו', וַיִּקַּח הָעֶבֶד עֲשָׂרָה גַמְלִים מִגַּמְלֵי אֲדָנָיו וְגו' [גמ"ל בא"ת ב"ש יר"ך, לכן אליעזר לקח גמלים אחרי שאברהם השביע אותו תחת ירכו, כי גמל מסמל את שרש מידת הגמילות חסד של אברהם שאיתה אליעזר בחן את רבקה] וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדָנִי אַבְרָהָם הִקְרָה נָא לִפְנֵי הַיּוֹם וְעֲשֵׂה חֶסֶד עִם אֲדָנִי אַבְרָהָם וְגו', וַיְהִי הוּא טָרָם כֹּלָּה לְדַבֵּר וְהָנָה רַבְּקָה יֹצֵאת אֲשֶׁר יִלְדָּה לְבָתוּאֵל בֶּן מִלְכָּה אִשְׁתּוֹ נַחֲוֹר אָחִי אַבְרָהָם וְכִדָּה עַל שְׁכָמָה: [כדה מרמז על כ"ד צירופי שם אדנִי] וַיִּקַּח הָאִישׁ נָזִם זָהָב בָּקָע מִשְׁקָלוֹ וּשְׁנֵי צַמִּידִים [צמ"ד הוא סוד י"ה י"ד כי צ"מ בא"ת ב"ש י"ה] עַל יְדֵיָהּ [חיבור י"ה י"ד] עֲשָׂרָה זָהָב מִשְׁקָלָם".

צופן: ה'תשפ"ז לב"ת תור"ה, בדילוג 991 אותיות כמנין משיח בן יוסף משיח בן דוד. וכפי שמצינו בזהר (תיקונים נא.) "כי יום נקם בלבי" זה הוא הלב שבו מאיר אותו שגאמר בו "ותרא אותו כי טוב הוא", ובו עתיד להתגלות הקדוש ברוך הוא למשה בתורה בגלות האחרונה כמו שבגאולה הראשונה, שגאמר בו "וירא מלאך יהוה אליו בלבת אש", בראשונה בלבת אש של נבואה, ובגלות האחרונה בלבת אש של התורה.

צפנים מאת הרה"ג ר' נ. דויטש שליט"א

V570 | טבלה בדילוג: 313 | ספ"פ: במדבר לב:לט

התשפ"ג 313	אויבבא 313	בסין 314	סין 314, X2	מלחמה X4 1 X4	לרע 313	אלול X3 1 X2, 313	אין 314	מאים 314	סוף X4 1 X3, 313	שפר X3 1 X2, 314	
חרדה X3 1 X2, 313	מקדש X2 1 X2	בקץ 1	אדם 1	באהמיל 313	בצילם 313	הקץ 314	תושעו 313	טיל 313	תנוג 313	גוג X2 313 X2	באלה X2 1 X2

באשתעבירו במים וכבסתם בגדי כסבי ומהשביעי וטהרתם ואחרת בא אל המ
חמשי מן האדם הבקר מן החמרי מן הצאן מכל בהמה ונתתה אתם ללוים
יהי המכסליהו המן הצאן ששמו ותחמשו שבעים והבקר ששה ושליש אלף ומכס
ים אלף וחמש מאותו נפש אדם ששה עשר אלף וקח משה מחצת בני ישראל אתה
עזרה כהן אתה זהב מאתם כלל מעשהו יהי כל זהב החרו מה אשר הרימו ליהוה
כהן ואל נשיאיה עדדה לאמר עטות ודיבן ועזרו נמרה וחסבו ואל עלה ושב
אשכולו ויראו אתה ארץ וניא ואת לבב בני ישראל ללב לבתי בא אל הארץ אשר נתן ל
ודע לחרון אפי הוה אל ישראל כיתשוב מאחרי ויפוע ודלה נחו במדבר וש
פני יהוה למלחמה ועבר כלם כלחל וץ אתה ירדו לפני יהוה עד הורישו את איב
בדי ריעברו כלחל וץ צבא לפני יהוה למלחמה כאשר אדני דברו צול המספא
הארץ כנען ואתנו אחזתנו נחלנו מעבר לירדן ויתן להם משה לבני גד ולבני ר
אשר בנו ויכו בני מכיר בן מנשה גלעד ויכו בני ירשאל אתה אמרי אשר בהו י
חי צאובני ישראל ביד ממה לעיני כל מצרים ומצריים מקברי סאת אשר כהיה ו
ושם יסעו מאילם יחנו על יסעו יסעו יסעו יסעו יסעו יסעו יסעו יסעו יסעו יסעו
הו יסעו מקהלתה יחנו בהר שפרו יסעו מהר שפרו יחנו בהר שפרו יסעו מהר שפרו
קדשו יסעו מהר שפרו יחנו בהר שפרו יסעו מהר שפרו יחנו בהר שפרו יסעו מהר שפרו
דו יסעו מד יבן גדו יחנו בעלמן דבלתי מהו יסעו מעלמן דבלתי מהו יחנו בה
שתם אתה ארץ וישבתם בה כי לכם נתתי אתה ארץ לרשת אתה ונתחלתם אתה ארץ
הארץ כנען זאת אתה ארץ אשר תפלל כלם בנחל הארץ כנען לגבתי יהוה הלכם פאת
היותו צאתה גבל צדדה ויצאה גבל זפרנה ויתוצאתי וחרעי נן זה יהיה
ני הגדו לבי יתאבתם וחי מטה מנשה לקחו נחלתם שני המטות וחי המטה לקחו
נאפדו ל מטה בני אפרים נשיאקמ ואלבן שפטן ל מטה בני זבולן נשיאאלי צפ
לבהמתם ולרכשם ולכל חיתם וגרשיה הערים אשר נתנו ללויים מקי רהע ירוחו
אחזת בני ישראל מאת הרבת רבו מאתה מעט מעט יטו איש כפי נחלתו אשר ינחל
ימקלטתה ינהל בני ישראל ולגרו לתושבתו כסתה ינהש הערים האלה למ
תאתה רצח בפגעו ובו ואם בפתע בעל אאי בההדפו או השליך עליו וכל כל יבל אצדי
רצח אלהים אתה רצחאין לו דם כי בעיר מקלטו ישבעדמותה כהן הגדלו אחרי
יאם בדם שפכו ואתם מאתה ארץ אשר אתם שבי סבה אשר אני שכן בתוכה כי אנ
לתה מטה אשרתה ינהלם ומגרל נחלתנו יגרע ואם יהיה בלב בני ישראל
ני ישראל לאחד ממשפחת מטה אביהתה הלאשה למען ירשו בני ישראל איש נח
אשר דבר משה אל כל ישראל בעבריה רדן במדבר בערבה מול יסעו פיבין פארן ובין
שבת בהרה זה פנו וסעו לכם ובאו הרה אמרי ואל כל שכניו בערבה בה ובשפלה

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) **"רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח.**

בעל הגוב"י על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). **העניינים וההרואים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך.**

רבנו ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) **"כי ימוך אחיך וגו'",** פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, **"ימוך",** כשהתחתונים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחתונים. **"ומכר מאחוזתו",** ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מציינו במדרש (ילקוט שמואל קו) **"א"ר שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתם, הלא הוא דכתיב "אחר ישובו בני ישראל ויבקשו את ה' אלהיהם" זו מלכות שמים, "ואת דוד מלכם" זו מלכות בית דוד, "ויפתחו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש.** (דרד עץ חיים) מבאר שבקוש מלכות ה' פרושו ללמד חכמת האמת.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזוהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

חדש מסוד החשמל

סדנא של 9 שיעורים הדרכה בענייני מצות הבית והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים שלא ידועים בעניינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית ושיפור בחיי הנישואין.

ניתן לשמוע את הסדנא לנשואים בלבד במערכת הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978 להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם

0533124355

שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

gmail.com@6537343

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

[=https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr](https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr)

קישור להורדת עלונים וספרים ומאמרי סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1deyxJx5iR3PigoHA52TVYaF6UDoYyiu5>

בעזהשי"ת

אנו שמחים להודיע על קו טלפון של סוד החשמל

מספר הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

026647979